

ՄԱՅՐԱՎԱՆՔԻ ՏԱՆՔՆԵՐԵՆ...

ՏԻՐԱՆ ՄԲԱՆՔԱՆԻՆ

Լուսինն կապոյս, արծաթ փմայֆ
Կը ցնցուղէ

Մովաբու ցուրս լեռներէն
Մինչեւ կասարը Զիթենեաց...

Գեքսեմանի, Չորն Կեդրոնի,
Քաղաքն ամբողջ

Արայազարմ Մարգարէին
Վարճամակում կրակմարէն
Իր դարաւոր մեղերն կարծես
Լուսն կը համրէ:

Ու լրոտրիւնն
Ինչպէս եփում «այսօր»ուան հաց,
Սուրբ Քաղաքի բընակիչներն
Հետքընէ՛ կը մարսեն:

«Ծովը Մեռեալ» չարագուշակ
Իր մաղձին մէջ անդրնդում
Ինչգինքին վրայ յար խորսակում
Իր ամլութիւնն կ'եղերերգէ...:

Չարն ու բարին, գիշերին մէջ
Կ'ըլլան եղբայր ու կը ննչեն
Դէմով անմեղ, ինչպէս մահուան
Օրորոցին գեղեցկացած
Պիտի ննչեն յաւերժօրէն...:

Տանարը հին Եհովայի,
Իր փառքին մէջ այրիացած,
Լուսնկայի շողերուն տակ,
Կ'ողբայ յուշերն իրմէ մեկնած...:
Յանկարծ սակայն կ'արձանանայ
Լուսնայափոխ սեղաններու
Քաւալզուր կործանումին...:

Լուսինն ինչո՞ւ
Իր փմայիքին մէջ ամօքխած,
Այն կը դառնայ արձագանգին
Որ կ'ալիփուի գմբէթներէն Գողգոթայի.

«Այսօր չարիք, այսօր խաւար,
Իմ զաւկընք ի՞նչպէս կ'ըցեր
Են հաւաքել
Մեղերու պէս, վերերու պէս,
Իրենց արտին,
Որոնց համար Սիրքս սրտի...»:

Բայց լրոտրիւնն հետքընէ՛
Կը ծանրանայ կապարի՛ պէս
Մայրավանքի գմբէթին վրայ,
Նոնիներուն, ճանիքներուն.

Ու լուսնկան՝ անմեղ վրկան
Պատմութեան մեծ հոգիներուն
Մայրավանքի Սուրբ Սեղանին
Պատարագի՛չ...:

Կուգան հիմա շարան շարան
Եւ կը տեսնեմ մտածումի իմ աչքերով,
Բոլոր անոնք որոնք մեռան
Մայրավանքի բարոյն համար,
Որոնք արիւն ու գողափա՛ր
Տրին լուսնի իրենց վերջին...:
Ու հոգիներն «Հացըն Կենաց»
Երբ շրջներուն իրենց առին
Այդպէս ինչո՞ւ
Գլուխը կախած իբրեւ ըսուեր
Մայրավանքի ճանիքներէն
Անձայն անոնք բաժնուեցան...:

Լուսինն կապոյս, արծաթ փմայֆ
Կը ցնցուղէ...
«Ծովը Մեռեալ» իր ամլութիւնն
Կ'եղերերգէ...:

...
Լուսինն մեռէ՛ր՝ Ծովուն գրկին.
Լոյսի նշխարն Մայրավանքի
Սուրբ Սկիւնէն կ'արճալուսուի...:

Ա. ՇՏԻՇԱՏ